"Ürəyimi Qarabağda qoyub getmişəm"

Aslanın erkəyi, dişisi olmur, cəsur, qorxmaz ürəyi olur... Gülbəniz də aslan ürəkli, cəsur bir xanımdır. Hansı səngərə gedirdimsə, bu fədakar xanımı orada görürdüm. Döyüşçüləri başına toplayıb onlara ürək-dirək verir, döyüşə ruhlandırırdı. Gözündə qorxu yox idi... Əsgərlərimiz onu özlərinin qız qardaşı bilirdilər... Gülbəniz olan yerdə döyüş ruhu var idi. Eşidəndə ki, hərbi jurnalist Gülbəniz vətənə dönüb, onunla görüş keçiriləcək, çox sevindim...

Polkovnik Şair Ramaldanov nitqinə bir qədər ara verdi. Üzünü Gülbəniz Arifqızına tutaraq sözünü davam etdirdi: "Səni təbrik edirəm. Sənə gözaydınlığı verirəm. Şükür ki, işğal olunmuş torpaqlarımız düşməndən azad edildi. İtirdiklərinin yerini doldurmaq mümkün olmasa da, ata yurdun Füzulini, bütövlükdə Qarabağı tam azad edə bildik".

Bu günlərdə 7 il Birinci Qarabağ müharibəsinin dəhşətlərini yaşamış, səngərdə əsgərlərlə çiyin-çiyinə dayanıb Azərbaycan həqiqətlərini qələmi ilə dünyaya çatdıran, ilk məhəbbətini Şəhidlər xiyabanında torpağa tapşıran Gülbəniz Arifqızı ilə görüş keçirilirdi. Gülbəniz Arifqızı Azərbaycanın ilk qadın hərbi jurnalistlərindən biridir. Birinci Qarabağ müharibəsində döyüş meydanlarında qələmini silaha çevirib qeyrətli oğullarımız ilə səngər yoldaşı olub. O, igidlərimizin göstərdiyi qəhrəmanlıqları tarixin yaddaşına həkk edib.

Gülbəniz Arifqızı 1961-ci ildə Horadiz şəhərində anadan olub. 1978-ci ildə Sərdarov adına orta məktəbi bitirib.

1982-1987-ci illərdə İnşaat Mühəndisləri İnstitutunun Sənaye və mülki tikinti fakültəsini bitirən G.Arifqızı təyinatla Azərbaycan Dövlət Baş Layihə İnstitutunun 2-ci emalatxanasında mühəndis kimi əmək fəaliyyətinə başlayıb. Düşmənlərimiz Qarabağı qanlı döyüş meydanına çevirəndə Gülbəniz Arifqızı da əyninə hərbi paltar geyinib...

Əməkdar jurnalist Zenfira Məhərrəmovanın xatirələri: "Qarabağ hadisələrinin ilk vaxtları idi. "Bakı" qəzetində işləyirdim. Qapı döyüldü, otağıma bir qız girdi. İlk sözü bu oldu: "Jurnalist deyiləm. Doğulduğum torpaqlara getmişdim, evdə qərar tuta bilmədim. Döyüş zonasına getdim. Torpaqlarımızın keşiyində duran oğullarımızın vətən sevgisindən yazmışam". Gülbəniz mənə əlyazmalarını verib getdi. Onun yazılarını oxuyarkən hər kəlmənin, hər sətrin dil açıb danışdığını hiss etdim. Böyük Vətən sevgisini, ürək yanğısını gördüm. Beləcə, Gülbənizlə dostluğumuz başladı".

Gülbəniz Arifqızı 1992-ci ilin əvvəlindən "Ordu" qəzetində, sonra isə "Ədalət" qəzetində fəaliyyət göstərib. 1994-cü ilin əvvəllərindən "Azərenerji" Səhimdar Cəmiyyətində mətbuat katibi, eyni zamanda o təşkilatın "Azərbaycan işıqları" qəzetinin redaktor müavini olub. 1991-ci ildən hərbi jurnalist kimi Füzuli, Beyləqan, Agdam, Cəbrayıl, Qubadlı, Xocavənd rayonlarında olub. Radionun "Ön cəbhəyə doğru" və "Ana" proqramlarında döyüşən əsgərlərdən götürdüyü müsahibələri gedib.

2006-cı ildə ilk kitabını "Müharibənin yolları ürəyimdən kecir" və 2008-ci ildə "Əsirlikdə qalan kəndim" kitabını yazıb. "Qızıl qələm" mükafatına layiq görülüb.

1997-ci ildən Amerikada yaşayan həmyerlimiz orada ilk dəfə Azərbaycandan TV proqramı hazırlayıb. Gülbəniz Arifqızı Kaliforniyada nəşr olunan "Azərbaycan qadınlarının səsi" dərgisinin rəhbəri, Amerika-Azərbaycan Qadınlar Cəmiyyətinin sədridir.

Keçmişini göz yaşı ilə xatırlayan Gülbəniz Arifqızı deyir: "Həyatımın ən gözəl anlarını qayğısız yaşamaqda deyil, döyüş bölgələrində keçirdim. Soyuq səngərlər, ümid istəyən yaralılar, imkansız əhali… Yadımdadır, bir dəfə Füzuli istiqamətində ağır döyüşlər gedirdi. Mən də orada idim. Çadırdan hazırlanmış tibb məntəqəsinə ardıcıl yaralılar daşınırdı. Orada yaralılara ilk tibbi yardım göstərilib, sonra xəstəxanalara göndərilirdi. Çöhrəsində çox məzlum bir ifadə olan gənc, ağır bir yaralı vardı. Yarası çox dərin, yaşamasına ümid çox az idi. Qorxu qarışıq, iniltili bir səslə "bacı, qoyma mən ölüm" dedi. Onun çöhrəsi hələ də gözlərimin qarşısındadır. Çox şükür ki, şəhidlərimizin qanı yerdə qalmadı. Çox şükür ki, indi Amerikada da ürəklə, qürurla "Qarabağ Azərbaycandır!" deyə bilirik.

Gülbəniz xanım deyir ki, ABŞ-yə gedəndə orada ömürlük qalmaq fikrində deyildi: "Bir küncə çəkilib o qədər ağladığım vaxtlar olub ki... Axı xaricə gedənlərin heç də hamısı yağ-bal içində yaşamır. Qürbətin də öz dərdləri var. Bir də görürsən ürəyim elə darıxır ki, az qalıram quş olub, uçam vətənə.

Müharibədə gördüyüm dəhşətləri, həyəcanları xaricdə uzun müddət unuda bilmədim. Heç nə adiləşmədi. Əksinə, getdikcə dərinləşdi. Mən vətəndə arxamda çox dərdlər qoyub getmişdim ABŞ-yə. Vətən, valideyn itkisi və sevgi itkisi. Böyük məhəbbətimi Şəhidlər xiyabanında dəfn edib getmişdim. O, bizim ilk Milli Qəhrəmanımız Mehdi Abbasov idi. 1991-ci il yanvarın 13-də mənim doğulduğum Füzuli şəhərində döyüşdə həlak oldu..."

Gülbəniz xanım deyir ki, 2004-cü ildə ABŞ-də ailə qurub. 2005-ci il martın 29-da oğlu Dəniz dünyaya gəlib. Amerikada 2005-ci ildən bəri 4 dəfə, Dəniz isə 2 dəfə cərrahiyyə əməliyyatı keçirib. Dəniz Azərbaycanı çox sevir. Məktəbdə sərbəst yazı yazdıranda Dəniz Azərbaycandan yazmışdı. Vətənində özünü şahzadə kimi hiss edir. Fəxrlə qeyd edir ki, anası azərbaycanlıdır.

Hərbi jurnalist Gülbəniz Arifqızı deyir: "Bir zamanlar qələmimi süngüyə çevirib düşmənlə mübarizə aparırdım, indi də yaşam uğrunda "xərçəng" xəstəliyi ilə... İstəyirəm Qarabağa - uşaqlığım keçən Füzuli rayonunun Yal Pirəhmədli kəndinə gedib oraları gəzim, qəhrəman oğullarımızın qanlarını tökdükləri səngərləri ziyarət edim, yarımçıq qalan kitablarımı tamamlayım..."

Tədbirdə çıxış edən Birinci və İkinci Qarabağ müharibəsi iştirakçıları Taleh Əhmədov, Elçin Rəfiyev, İlham Ağalarov Rasim Əbilov və başqaları döyüş yoldaşları Gülbəniz Arifqızı ilə birgə keçirdikləri döyüş xatirələrindən danışdılar.

Elşən QƏNİYEV,
"Azərbaycan"

Azərbaycan.- 2025.-2 mart (№47).- S.6.